

ja močne, pisane akorde in čudovito harmonijo. V oblikovanju je trden in posebno živahen v modulaciji. Je izviren in samorasel. Pesmi so sicer težke, a razumljive. Ocení strokovnjaka bi mogli pritegniti ne samo tisti, ki so kdajkoli pod Jobstovim vodstvom sodelovali, temveč tudi tisti, ki so ga slišali igrati ali slišali izvajanje njegovih skladb. Pojem glasbe je v Žireh povezan z Jobstovim imenom prav tako, kot je Alpina povezana z Žirmi. Ni doma-

čina, ki bi ga ne poznal, in pozabljamo, da bi bil kje drugje njegov rojstni kraj. Sam pove dostikrat, da ga ljudje sprašujejo in se čudijo, kako da je prišel iz Avstrije v Jugoslavijo. Pozabljamo namreč, da je bila pred prvo svetovno vojno ta dežela naša, davno nazaj prvo domovanje naših prednamcev. Tam je slovenska mati rodila našega jubilaranta skladatelja, ki mu želimo, da bi bil med nami Žirovci še vrsto let čil in zdrav.

Alfonz Zajec

SAMORASLA PESNICA ANČKA ŠUMENJAK

Moji Škofji Loki

Skofja Loka, mesto starodavno
ob sotočju Sor, šumečih rek,
Skofja Loka, mesto moje drago,
letos ti poteka tvoj deseti vek.

Mejnik Poljanski, Selški si dolini,
ki skriti za teboj sta med gorami.
Lepota in umetnost tvoje so bogastvo,
ob jutrih sonce boža te in drami.

Lubnik se v soncu nad teboj dviguje
in ko na Sorškem polju dvigne se meglica,
se do Ljubljane bele razgleduje,
še Šmarna gora mu nastavi lica.

Mogočni grad nad mestom se ponaša
z razgibano in staro zgodovino,
stoletja stiskala so in bodrila
to našo majhno, drago domovino.

V muzeju zbrane so izkopanine,
živali in različne umetnine,
vse, kar je tu in krog nastalo,
kar času je in zemlji kljubovalo.

Stoletja dolga mimo so hitela,
vojské, požari in potresi so divjali,
rodovi, ljudstva v zemlji so strohnela,
zidovi sivi, kamni nam ostali.

Ob starem mestu novo se razvija,
tu dih davnine, tam moderni bloki,
preživlja zdaj rodove industrija
in kmetijstvo še ob stari Loki.

Četrti julij v Loki zdaj je praznik,
dan borcev in izseljenih rojakov,
ki z raznih krajev in tujine
so prišli v ta biser domovine.

Spet staro z novim si podaja roko,
ko pride ljudstvo v to lepo Loko,
z loškimi kruhom, srčkom izpričuje
fant dekletu, da jo občuduje.

Ti predrago, lepo mesto moje,
kdo opisal bi lepote, običaje tvoje?
Kdor je tukaj bil nekoč doma,
rad nazaj se vrača in te ljubi iz srca.

Avtorica te pesmi Ančka Šumenjak je kmečka žena, rojakinja iz Poljanske doline. Rodila se je 21. 7. 1922 na mali kmetiji na Hlavčih njivah nad Gorenjo vasjo. Dokončala je osnovno (takrat imenovano ljudsko) šolo v Gorenji vasi. Ko je bila stara 18 let, je napisala prvo pesem. Leta 1941 se je poročila in odšla v Jarenino v Slovenskih goricah, kjer ima njen mož Anton kmetijo. Rodila je šest otrok, dva sina in štiri hčere. Ti so že vsi odrasli in imajo svoje poklice. V začetku leta 1973 je izdala prvo knjižico svojih pesmi pod naslovom Natrgani cvetovi, konec poletja 1974 pa že drugo, imenovano Zemlja in pesmi. V spremni besedi, ki jo je napisal za prvo knjižico mariborski pisatelj Janez Švajncer, pravi, da je »v vseh njenih pesmih čutiti ljubezen do ožje in širne domovine in do delovnih ljudi. V spominih se ji prepletata mladost in sedanost: Poljanska dolina in Slovenske gorice. Kakor koli ji zvenijo strune, so vendarle ubrane in tako dosega svoj namen: izpovedati, kar doživlja na svojih poteh v delavnik in praznik, v krogu domačih, prijateljev in znancev. Njene pesmi bodo z veseljem prebirali vsi, ki imajo radi domačega človeka in domačo besedo.«

Zgornjo pesem je pesnica sama recitala na izseljeuskem pikniku v loškem jubilejnem letu 1973.

F. P.